

РЕШЕНИЕ

№ 468

гр. К., 05.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – К., ЧЕТВЪРТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Й.Б.П.

при участието на секретаря Х.К.К.

като разгледа докладваното от Й.Б.П. Гражданско дело № 20225510100230 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявените иски са с правно основание чл.127, ал.2 и чл.127а от СК.

Ищцата твърди, че с ответника създали отношения преди повече от 5 години. Живели на квартира в няколко населени места – гр.***, гр.К., гр.*** и пак се върнали в гр.К.. Местели се поради работата на ответника, който е строителен работник и работил на различни обекти. На ***** г. в гр.*** се родил синът им С. Р. Г., с ЕГН-*****, род. на ***** г. Когато се върнали отново в гр.К., тя гледала детето, а съпругът ѝ пътувал по обекти. Един ден, през лятото на 2018 г., баща ѝ, който бил при детето в квартирата им, се обадил, че Р. Г. се е прибрал и си събирал багажа, за да си тръгне. Веднага се върнала от работа, заварила Г. в дома им. Той не пожелал да ѝ обясни каквото ѝ да било, събрал си вещите и напуснал нея и детето. През първите месеци на фактическата им раздала, ответникът идвал да вижда техния син С.. Повече от две години не се появявал да види детето, не заплащал издръжка, дори не звънял по телефона, за да разбере как е детето. Направила няколко опита да се свърже с него, но телефонният номер, който ѝ бил известен, бил постоянно изключен. Сочил, че от раждането на детето до сега, единствено тя се грижи и възпитава детето. От момента на фактическата им раздяла през лятото на 2018 г. ответникът не проявявал интерес към сина им, а повече от две години не го е виждал, нито е пожелал да го чуе по телефона. Сочил, че тя живее в апартамента на своя дядо в гр.К., кв."*****" бл.**, вх. А, ет.**, ап.**. Имала прекрасни условия за отглеждане на детето. На 29.05.2021 г. се родил вторият ѝ син - С.Х.П.. В настоящия момент, продължавала да живее в жилището на своя дядо С.Ж., заедно с двете си деца и бащата на втория си син – Х.С.П., с когото заедно отглеждали двете момчета и той се грижил за двете деца с много обич. Синът ѝ С. Г. живеел в спокойна и ведро семейна среда. Тя осъществявала всички преки грижи по отглеждането и възпитанието на сина им С., постоянно била с двете деца, тъй като била в майчинство. Синът им С. Г. посещавал Детска градина №* в гр.К., считано от 16.09.2019 г. До този момент, повече от две години, ответникът не е заплащал издръжка за сина им, не го е виждал или чувал, не се интересува от него. Като родител, ответникът също следвало да участва в издръжката на сина им С.. Счита, че в интерес на

детето, за физическото и духовното му развитие, е да контактува и с двамата си родители. Липсата реално на нормална комуникация между ищцата и ответника и неговото нежелание да даде съгласие детето да излиза в чужбина, водило и до ограничаване на едно от основните му права - да пътува свободно извън пределите на страната. Тези обстоятелства пораждали за нея правен интерес да поиска от съда да даде , заместващо, разрешение на основание чл.127а от СК, съгласието на бащата за пътуване на детето С. Р. Г. извън пределите на Република България, както и разрешение, заместващо, на основание чл.127а от СК съгласието на бащата за издаването на документ за самоличност - паспорт, по реда на ЗБЛД на детето. Предвид изложеното, за нея се пораждал правен интерес от завеждането на настоящите иски. Моли съда, на основание чл.127, ал.2 от СК, да постанови решение, с което да предостави на нея упражняването на родителските права по отношение на детето С. Р. Г., с ЕГН-*****, род. на ***** г., със законните последици; Да определи режим на лични контакти между детето и бащата Р. Г. Г., както следва : - Всяка първа и трета събота и неделя от месеца, от 10:00 ч. в събота до 16:00 часа в неделя, с преспиване, като бащата да взема и връща детето от и до дома на майката, Един месец непрекъснато през летния сезон, когато майката не е в платен годишен отпуск; Да определи местоживеенето на детето С. Р. Г., с ЕГН-*****, род. на ***** г., да бъде на адреса на неговата майка, със законните последици; Да осъди бащата да заплаща на малолетното дете С. Р. Г., с ЕГН-*****, чрез С. Д. С., в качеството ѝ на майка и законен представител, месечна издръжка в размер на *** лв., считано една година назад, от датата на завеждане на иска, както и за в бъдеще, ведно със законната лихва за всяка просрочена вноска, до настъпване на правоизменящи или правопогасяващи издръжката обстоятелства; На основание чл.127а от СК, да постанови решение, с което: Да даде разрешение, заместващо съгласието на бащата Р. Г. Г., детето С. Р. Г., с ЕГН-*****, род. на ***** г., да пътува и пребивава извън пределите на Република България във всички държави в Европейския съюз и в Република Турция, придружавано от своята майка С. Д. С., с ЕГН-*****, за неограничен брой пътувания, до навършване на пълнолетие на детето; Да даде разрешение, заместващо съгласието на бащата Р. Г. Г., за издаването на необходимите за пътуване в чужбина, на детето С. Р. Г., с ЕГН-*****, род. на ***** г., лични документи - документ за самоличност - паспорт. Претендира съдебни разноски.

В отговор на исковата молба, подаден в срока по чл.131 от ГПК, назначеният особен представител на ответника. Заявява, че ищцата С. Д. С. и ответника Р. Г. Г. се явявали родители на детето С. Р. Г., с ЕГН-*****, роден на ***** г. Според твърденията на ищцата, с ответника не живеели заедно от лятото на 2018 година, като тя е поела грижата за детето С. Р. Г., което живеело заедно с нея. Предвид разпоредбите на чл.127 ал.2 и чл.127а от СК и с оглед на обстоятелството, че не ѝ било известно да е постановено предходно съдебно решение между страните на посочените от ищцата правни основания, нито между страните да е налице висящ процес по спорните правоотношения, счита предявените иски за допустими и родово и местно подсъдни на сезирания съд. Позовава се на разпоредбата на чл.142, ал.1 от СК, че размерът на издръжката се определял от два фактора: 1) според

нуждите на лицето, което има право на издръжка, и 2) възможностите на лицето, което я дължи. Както самата ищца твърдяла в исковата молба, живеела в апартамента на своя дядо в гр. К., кв. "*****" бл.**, вх. А, ет.*, ап.**, където имало прекрасни условия за отглеждане на детето. В този апартамент тя продължавала да живее и понастоящем заедно с двете си деца и бащата на втория ѝ син - Х.С.П., с който заедно отглеждали двете момчета, като последният се грижил за двете деца с много обич. Синът ѝ С. Г. живеел в спокойна и ведра семейна среда. Тя осъществявала всички преки грижи по отглеждането и възпитанието на сина си С., постоянно била с двете деца, тъй като е в майчинство. Следователно нуждите на детето били изцяло задоволени. От друга страна, нямало данни за финансовите възможности на ответника (приходи от трудова и/или търска и/или друга дейност, приходи от разполагане с ликвидно движимо и/или недвижимо имущество и т.н.). От Справка №882867/15.07.2022г., издадена по електронен път от Агенция по вписванията, било видно, че по партидата на ищеца нямало налични вписвания за придобиване на недвижими имоти за периода от 01.01.2009г. до 15.07.2022г. включително. Както самата ищца твърдяла, тя и ответникът не са имали личен контакт в продължение на повече от две години и следователно тя не била запозната с текущото му финансово състояние и не можело да предполага, че той може да осигури по-голяма от минималната издръжка, което също следвало да бъде съобразено при определяне на размера на издръжката съгласно разпоредбата на чл.142, ал.1 от СК. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли изцяло като неоснователни и недоказани предявените от С. Д. С. против Р. Г. Г. искове.

От събраните по делото доказателства и становищата на страните, съдът приема за установено следното:

От приетото заверено копие на удостоверение за раждане, издадено въз основа на акт за раждане №0440/26.02.2016 г., се установява, че С. Д. С., с ЕГН-***** и Р. Г. Г., с ЕГН-***** са родители на детето С. Р. Г., с ЕГН-*****.

Видно от заверени копия на удостоверение с изх.№1242/02.08.2022 г. за семейно положение, съпруг/а и деца и удостоверение за раждане издадено въз основа на акт за раждане №0991/01.06.2021 г., ищцата С. Д. С., с ЕГН-***** и Х.С.П., с ЕГН-***** са родители на детето С.Х.П., с ЕГН-*****.

От заверени копия на 2 бр. удостоверения изх. №1552/27.07.2022 г. и с изх. №1553/27.07.2022г., се установява, че средно месечния доход на ищцата за периода от м.07.2020 г. до м.06.2021 г. е ***лв., а за периода от м.07.2019г. до м. 06.2020 г. е *** лв.

Съгласно удостоверение №*3-00128202/12-01-2022 г. на ТП на НОИ С. е видно, че в периода 01.01.2021 г.- 21.12.2021 г. С. Д. С. е получила парични обезщетения и/или парична помощ в периода 01.01.2021 г.- 21.12.2021 г. в общ размер на *** лв., а в декларация от 17.01.2022 г. ищцата сочи, че е в отпуск по майчинство получава средно месечен доход в размер на *** лв.

Видно от заверено копие на писмо с изх.№1056-23-8301/1 от 02.08.2022 г. на ТП на НОИ С. и Справка №882867/15.07.2022г. на АП се установява, че в периода от 01.01.2020 г. до 31.05.2022 г. в Регистъра на трудовите договори

няма данни за регистрирани трудови договори с Р. Г. Г., с ЕГН-*****, няма и налични вписвания за придобиване на недвижими имоти за периода от 01.01.2009г. до 15.07.2022г. на името на Р. Г. Г..

Видно от служебна бележка изх.№055/13.01.2022 г., детето С. Р. Г. е постъпило в Детска градина №* "С." в гр.К. на 16.09.2019 г. и редовно посещава занятията.

От показанията на свидетелите Х.С.П. и Мария Стоянова Колева се установява, че ищцата, новият ѝ съжител и двете деца живеят в гр.К., в апартамент на нейния дядо. Жилището се състояло от четири стаи, в което децата имали своя собствена стая. Ищцата и съжителя ѝ си поделяли всички разходи. От две години Р. Г. не плащал издръжка за детето С., не го търсел и не отговарял на позвъняванията на ищцата от нито по телефон, нито по месинджър. Детето С. възприемало Х.С.П. като негов баща и го наричал „татко“. Майката на ищцата и майката Христо Пенчев помагали в грижите за децата. През 2021 г. семейство не успяло да иде на почивка в чужбина, тъй като ищцата нямала съгласието на ответника детето С. да напуска пределите на страната.

Съгласно социален доклад на ДСП-К., след раздялата на родителите основните грижи за детето С. са поети от майката С. С., която е подкрепяна от разширения кръг на семейството. Майката осигурява за детето добра среда за неговото физическо, психическо, емоционално и социално развитие и е в състояние и в бъдеще да продължи да полага грижи за сина си. Детето редовно посещава детска градина №* "С." в гр.К.. След раздялата на родителите, бащата Р. Г. трайно не участва в грижите за детето С., не го търси, не оказва финансова подкрепа на майката и не сътрудничи за снабдяване с паспорт за детето.

От така установеното съдът прави следните правни изводи:

Съгласно чл.127, ал.2 от СК, когато родителите не живеят заедно и ако същите не могат да постигнат съгласие относно местоживеенето на детето, упражняването на родителските права, личните отношения с него и издръжката му, спорът се решава от районния съд по настоящия адрес на детето, който се произнася по горепосочените въпроси. В случая ищецът и ответницата са родители на детето С. Р. Г., с ЕГН-*****, не са в брак и не живеят заедно. Основно задължение на родителите, произтичащо от разпоредбата на чл.125, ал.1 от СК е да се грижат за правилното отглеждане и възпитание на детето. Установи се, че след раздялата на родителите през 2018 г., малолетният С. живее при ищцата, която единствена полага преките, ежедневни и непосредствени грижи за неговото отглеждане и възпитание, с подкрепа на разширения кръг на семейството. Майката е осигурила необходимите социално-битови условия и задоволява базовите потребности на детето. Между майката и малолетния С. е изградена стабилна емоционална привързаност предвид грижите и обичта, която детето получава от нея и роднините ѝ. Съдът като взе предвид установените по делото обстоятелства и претенцията на ищцата счита, че в интерес на малолетния С. Р. Г. е родителските права да бъдат предоставени за упражняване на майката С. С., която е доказала, че притежава необходимите качества и отговорност за правилното му развитие. Предвид това местоживеенето на детето С. Р. Г., с

ЕГН-***** следва да се определи на адреса на ищцата в гр.К., кв.***** бл.**, вх.А, ет.*, ап.**.

Следва да се посочи, че ако настъпи промяна в обстоятелствата, установени по делото, съдът по молба на единия от родителите и по искане на Дирекция „Социално подпомагане“ може да измени постановените по-рано мерки относно упражняването на родителските права и да определи нови.

Иманентна черта на упражняването на родителските права спрямо детето от единия родител е режима на лични контакти с другия родител. Съгласно чл.124, ал.2 от СК детето има право на лични отношения с двамата родители. Поддържането на лични отношения с родителя, при когото детето не живее е важен момент в развитието му, защото позволява то да се осъществи при условия, близки до нормалните - при грижите и на двамата родители. Безспорно детето има нужда от редовни срещи и с бащата, на който не са предоставени за упражняване родителските права. Затова съдът счита, че както за правилното развитие на малолетния С., така и за създаване на възможност чрез общуването с ответника, той да създаде и развива чувство на обич, привързаност и доверие към родителя, и да бъде изградена емоционална връзката между тях, следва да се определи режим на лични контакти, който да се осъществява от бащата: всяка първа и трета събота и неделя от месеца, от 10:00 часа в събота до 16:00 часа в неделя, с преспиване, както и един месец непрекъснато през лятото, когато майката не е в платен годишен отпуск, като бащата да взема и връща детето от и до дома на майката. Така определения режим на лични контакти подлежи на промяна, когато това се налага в интерес на детето или при изменение на обстоятелствата.

Издръжката на ненавършили пълнолетие деца е абсолютно задължение на родителите им, независимо от трудоспособността и дохода им / арг. чл.143, ал.2 от СК / като минималната издръжка на едно дете не може да бъде по-малка от една четвърт от минималната работна заплата за страната, която за 2021 г. е 650 лв., а от 01.04.2022 г. е 710 лв. Ищцата претендира издръжка за минало време - от 28.01.2021 г. Безспорно се установи, че към от 28.01.2021 г. и 28.01.2022 г. /датата на подаване на исковата молба/ детето С. Р. Г. се е отглеждало и се отглежда от майката. По делото не се установи бащата да е участвал ежемесечно издръжката на малолетния С. в натура или с пари. Въпреки указаната доказателствена тежест, по делото не са ангажирани доказателства за средно месечния доход на бащата, но тъй като той е в активна трудоспособна възраст, то за негов доход следва да се приеме минималната работна заплата за страната. Като взе предвид доходите на родителите, характера на задължението за издръжка, предвидената с чл.142, ал.2 от СК минимална по размер издръжка, която се присъжда в случаите, когато задълженият родител реализира доходи в размер на минималната работна заплата или е без доходи, възрастта и нуждите на детето, както и обстоятелството, че майката има задължение за издръжка към друго малолетно дете, в грижите и издръжката, на което е подпомагана от баща на това дете, при съобразяване с МРЗ за страната с оглед разпоредбата на чл.235, ал.3 от ГПК съдът счита, че бащата Р. Г. следва да заплати на малолетния С. чрез ищцата като майка и законен представител, издръжка за време от 28.01.2021 г. до 30.03.2022 г. в размер на *** лв. месечно, а считано от

01.04.2022 г. месечна издръжка в размер на *** лв., до настъпване на основание за нейното изменение или прекратяване, а останалите средства, ведно с грижите за следва да бъдат поети от ищеца. Исковете за издръжка в частта над уважения до претендирания размер следва да бъдат отхвърлени като неоснователни. Издръжката се заплаща ежемесечно, като при забавено плащане се дължи законна лихва - чл.146, ал.1 от СК.

По иска с правно основание чл.127а от СК:

Съгласно разпоредбата на чл.127а, ал.1 от СК, въпросите, свързани с пътуване на дете в чужбина и издаването на съответните документи, се решават по общо съгласие на родителите. В случай, че такова не може да бъде постигнато, спорът се решава от районният съд по настоящ адрес на детето. Разпоредбата на чл.45, ал.1 и ал.2 от ЗБЛД повелява, че българските лични документи, заявлението за издаване на паспорт или заместващ го документ на малолетни и непълнолетни и на поставени под запрещение лица се подава лично и от техните родители, настойници или попечители, а паспорт или заместващ го документ на малолетни и непълнолетни и на поставени под запрещение лица се получава от родител, настойник, попечител или от упълномощено от тях лице след представяне на нотариално заверено изрично пълномощно или от лице, чиито данни са посочени от родител, настойник или попечител пред длъжностното лице в заявлението при подаването му. От своя страна разпоредбата на чл.76, т.9 от ЗБЛД сочи, че може да не се разреши напускане на страната на малолетни и непълнолетни и поставени под запрещение лица, които нямат писмено съгласие за пътуване в чужбина от своите родители, настойници, попечители. От цитираните разпоредби следва изводът, че както за издаването на паспорт на малолетни и непълнолетни лица е необходимо писменото съгласие от двамата родители, така и при напускането им от страната е необходимо нотариално заверено писмено съгласие, а когато поради отсъствие, неизвестно местопребиваване или друга причина единия родител не е дал съгласието си- от съда по реда на чл.127а, ал.2 от СК. В настоящия случай ищцата и ответникът като родители на детето С. Р. Г., с ЕГН-*****, не живеят заедно от 2018 г. и не поддържат контакти помежду си. Страните не са постигали съгласие за пътуване на детето извън страната, придружавано от майката. Ищцата поддържа, че искането е продиктувано от намерението ѝ детето да бъде с нея на почивка в държавите членки на ЕС и Турция.

Нормата на чл.35, ал.1 от Конституцията на Република България регламентира, право на всеки свободно да избира своето местожителство, да се придвижва по територията на страната и да напуска нейните предели, като това право може да се ограничава само със закон, за защита на националната сигурност, народното здраве и правата и свободите на други граждани. Правото на свободно движение в рамките на държавите-членове на Европейския съюз е гарантирано и от чл.3, §2 от Договора за Европейски съюз за защита на националната сигурност, народното здраве и правата и свободите на други граждани. В Решение №982/15.03.2010 г. на ВКС по гр.д. №900/2009 г. на ВКС, IV г.о., изрично е постановено, че въведените в чл.76, ал.1, т.9 от ЗБЛД изисквания за напускане на страната по отношение на ненавършили пълнолетие деца не е ограничение на правото за свободно придвижване по смисъла на чл.2, т. 2 от Протокол №4 към Конвенцията за

защита правата на човека и основните свободи, а ред, по който да бъде упражнено това право, в съответствие с общите правила на националното законодателство, уреждащи дееспособността на лицата. В хипотезата на чл.127а от СК съдът действа при условията на спорна съдебна администрация, като преценява наличните факти и обстоятелства в контекста на интересите на детето. Установи се, че детето С. се отглежда от майката, заедно със съжителя ѝ и детето им С.. Съгласно разясненията, дадени в Тълкувателно решение №1/03.07.2017 г. по тълк.д.№1/2016 г. на ВКС, ОСГК, съдът може да разреши пътуването на ненавършило пълнолетие дете в чужбина без съгласието на единия родител само за пътувания в определен период от време и/ или до определени държави, респ. държави, чиито кръг е определяем. Като мотив в тълкувателното решение е посочено изискването за съществуване на конкретно защитен интерес на детето при пътувания извън страната. Прието е, че този интерес не е защитен в достатъчна степен при дадено разрешение за неограничено по време и място пътуване в чужбина, защото не е извършена предварителна преценка на мястото, условията и средата, при които детето ще пребивава в даден момент, с оглед оценка на конкретния и реален риск. Прието е също, че по повод на конкретен спор на основание чл.127а, ал.1 от СК съдът не може да замени „веднъж завинаги“ съгласието на родителя, постановявайки неограничено по време и територия пътуване. В производството по чл.127а от СК съдът прави преценка по целесъобразност т.е. не е обвързан от формулираното от молителя искане относно брой пътувания, период от време и определени държави. В рамките на заявеното искане съдът разполага с власт да разреши конкретни пътувания в период от време, различен от първоначално заявления и до определени държави, част от поисканите с молбата, или да разреши неограничен брой пътувания, но до определени държави, като водещи и най-важни при решаване на въпроса са интересите на детето. По делото следва да е установена и нужда на детето да пътува в чужбина / Решение №403/29.02.2016 г. по гр.д.№6903/2014 г. по описа на ВКС, IV г.о./. Срокът на разрешението също се определя от конкретните обстоятелства, но винаги при съобразяване възрастта на детето. Понастоящем малолетният С. е шест години и шест месеца и на този етап не се налагат пътувания извън страната с образователна цел, а посещенията на европейските държави с туристическа цел не налагат продължително отсъствие, а доколкото такива твърдения изобщо липсват, следва да се приеме, че ще се осъществяват ограничено през годината и за определен период. Изхождайки всички факти и обстоятелства, установени по делото, от константната съдебна практика и водещият интерес на детето, а не на родителите съдът приема, че към момента малолетният С. е на възраст, която му позволява да пътува извън територията на Република България до държавите-членки на ЕС и Р.Турция с цел почивки и екскурзии, при които то ще има възможност да бъде заедно със своята майка и семейството ѝ, да разглежда различни забележителности и да придобива впечатления за културата и езика на тези страни като по този начин ще се разширява неговия мироглед, възпитание и развитие като цяло. С даването на разрешение, заместващо съгласието на бащата ще се избегнат и бъдещите конфликти между родителите по повод въпросите свързани с краткосрочни пътувания на детето, които конфликти няма как да не рефлектират върху психическото и емоционално развитие детето предвид възрастта му. Освен

това Р.Турция и държавите- членки на Европейския съюз не са места, където има военни действия, значителни размирици и природни катаклизми, които да поставят живота и здравето на детето в опасност. Предвид изложеното съдът счита, че следва да бъде дадено разрешение малолетния С. Р. Г., с ЕГН-*****, да напуска пределите на Република България за да пътува до държавите-членки на ЕС и Р.Турция и обратно, придружено от своята майката с цел почивка и екскурзия, без съгласието на бащата Р. Г., за общо 10 дни годишно, от които не повече от седем последователни дни, за срок от пет години, считано от датата на влизане на настоящото решение в сила. Следва да се посочи, че държавите в Европейския съюз и Република Турция са ратифицирали Хагската конвенция за гражданско-правните аспекти на международното отвлечане на деца от 1980 г. Този международноправен инстр.т дава процедурни гаранции за връщане на детето в България в случай, че бъде незаконно задържано на територията на държава, подписала конвенцията. Самото съществуване на този механизъм като превенция е достатъчно, за да не си позволи другият родител да задържи детето в такава страна за продължителен период от време.

Възможността за издаване на задграничен паспорт на дете за пътуване извън страната не зависи от упражняването на родителските права и за целта е необходимо съгласието на двамата родители, удостоверение по реда на чл.45, ал.1 от ЗБЛД. Доколкото до момента от страна на бащата Р. Г. не е било дадено съгласие на майката за издаване на паспорт на малолетния С., то следва същото да бъде заместено по реда на чл.127а, ал.2 от СК, защото според чл.33, ал.1 от ЗБЛД издаването на паспорт е необходима предпоставка за упражняване на признатото от закона право на детето да пътува извън страната. Издаването на задграничен паспорт без съмнение е в интерес на детето и е съобразено с неговите нужди, поради което искането следва да бъде уважено.

На основание чл.242, ал.1 от ГПК решението в частта относно присъдената издръжка подлежи на предварително изпълнение.

На основание чл.78, ал.1 и чл.80 от ГПК ответникът следва да заплати на ищцата направените по делото разноски, съразмерно с уважената част от исковете в размер на *** лв.

Ответникът следва на основание чл.78, ал.6 от ГПК да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд-К. *** лв. държавна такса за постановената издръжка съгласно чл.83, ал.1, т.2 от ГПК.

Водим от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПРЕДОСТАВЯ упражняването на родителските права спрямо детето С. Р. Г., с ЕГН-***** на майката С. Д. С., с ЕГН-***** от гр.К., кв.“*****“ бл.**, вх.А, ет.*, ап.**.

ПОСТАНОВЯВА детето С. Р. Г., с ЕГН-*****, да живее при майката С. Д. С., с ЕГН-***** на адрес гр.К., кв.“*****“ бл.**, вх.А, ет.*, ап.**.

ОПРЕДЕЛЯ режим на лични контакти на бащата Р. Г. Г., с ЕГН-*****

и детето С. Р. Г., с ЕГН-*****, който да се осъществява: всяка първа и трета, събота и неделя на месеца, от 10:00 часа в събота до 16:00 часа в неделя, с преспиване, както и един месец през лятото, когато това не съвпада с платения годишен отпуск на майката като бащата взема и връща детето от и до дома на майката.

ОСЪЖДА Р. Г. Г., с ЕГН-***** от гр.***, ж.к.“***** бл.**, вх.В, ет.1, ап.**, да заплати на детето си С. Р. Г., с ЕГН-*****, чрез С. Д. С., с ЕГН-***** като майка и законна представителка от гр.К., кв.“***** бл.**, вх.А, ет.**, ап.**, издръжка за времето от 28.01.2021 г. до 30.03.2022 г., по *** лв. месечно като **ОТХВЪРЛЯ** иска в частта над уважения до претендирания месечен размер-*** лв. като неоснователен.

ОСЪЖДА Р. Г. Г., с ЕГН-***** от гр.***, ж.к.“***** бл.**, вх.В, ет.1, ап.**, да заплаща на детето си С. Р. Г., с ЕГН-*****, чрез С. Д. С., с ЕГН-***** като майка и законна представителка от гр.К., кв.“***** бл.**, вх.А, ет.**, ап.**, месечна издръжка в размер на *** лв., считано от 01.04.2022 г. до настъпване на основания за нейното изменение или прекратяване, ведно със законна лихва върху всяка просрочена вноска, като **ОТХВЪРЛЯ** иска в частта над уважения размер до претендираните *** лв. като неоснователен.

ДОПУСКА на основание чл.242, ал.1 от ГПК предварително изпълнение на решението в частта за присъдените издръжки.

ДАВА РАЗРЕШЕНИЕ заместващо съгласието на бащата Р. Г. Г., с ЕГН-***** от гр.***, ж.к.“***** бл.**, вх.В, ет.1, ап.**, за издаване на паспорт по реда на ЗБЛД на детето С. Р. Г., с ЕГН-*****, на основание чл.127а от СК, във връзка с чл.45 от ЗБЛД.

ДАВА РАЗРЕШЕНИЕ на основание чл.127а от СК заместващо съгласието на бащата Р. Г. Г., с ЕГН-***** от гр.***, ж.к.“***** бл.**, вх.В, ет.1, ап.**, детето С. Р. Г., с ЕГН-***** да пътува до държавите-членки на ЕС и Р.Турция, придружавано от своята майка С. Д. С., с ЕГН-*****, за общо 10 дни през годината, от които не повече от седем последователни дни, за срок от пет години, считано от датата на влизане на решението в сила.

ОСЪЖДА Р. Г. Г., с ЕГН-***** от гр.***, ж.к.“***** бл.**, вх.В, ет.1, ап.**, да заплати на С. Д. С., с ЕГН-***** с адрес гр.К., кв.“***** бл.**, вх.А, ет.**, ап.**, на основание чл.78, ал.1 от ГПК направените по делото разноски в размер на *** лв.

ОСЪЖДА Р. Г. Г., с ЕГН-***** от гр.***, ж.к.“***** бл.**, вх.В, ет.1, ап.**, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд-К., на основание чл.78, ал.6 от ГПК държавна такса в размер на *** лв.

Решението може да се обжалва пред Окръжен съд-С., в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – К.: _____